

Het oorspronkelijke gebied van onze parochie is de wijk Cuijk Noord. Toen Cuijk opstoomde in de vaart der volkeren in de vijftiger jaren van de vorige eeuw – wat klinkt dat oud, hè - was het nodig om een nieuwe wijk te ontwikkelen. De woningen waren bedoeld voor ambtenaren, werknemers in de opbloeiende industrie, kleine ambachtslieden en een enkele middenstander. Toen de nieuwe wijk Padbroek 20 jaar later opgericht werd, verdwenen velen, vooral de iets beter gesitueerden, naar de zuidkant van Cuijk. “Jan met de pet” bleef achter in Cuijk Noord, vergezeld van de vele gezinnen van “nieuwe werkers” uit verre landen. De achterblijvers liepen elkaar niet voor de voeten, maar hadden ook niet zoveel met elkaar. Behalve al diegenen die deelden in de gemeenschap van de parochie van de H. Jozef. De sterke band die na de oprichting van de parochie tussen de merendeels katholieken in de wijk ontstond, brokkelde wel steeds meer af maar een hechte kern, groot genoeg om te overleven en te respecteren, bleef over. Eén van de mensen van het eerste uur, nog steeds behorend bij de kern, is onze koffiegast van vandaag, **Wiel Cornelissen**.

In al zijn eenvoud heeft Wiel toch een druk en bewogen leven achter zich. Hij is in 1930 geboren in de Kaneelstraat op de plaats waar nu de Aldi is. Daar had zijn vader Hent Cornelissen een timmerwinkel. Hent was getrouwd met Nel Cobussen die van ‘de Kop’ in Middelaar kwam en in dienst was geweest in het huishouden van de ‘Cuukse brouwer’ Toonen. Als deze Nel naar huis ging, moest ze de Maas over met het pontje van Jaap van de Kop, bij velen onder ons nog wel bekend.

Toen vader na de geboorte van Wiel, de oudste, bij buurvrouw Truus van de Ven ging zeggen dat er een kind geboren was, vroeg die buurvrouw of het een jongen of een meisje was en ze kreeg ten antwoord:”nee, een kleine”. En dat is zo gebleven.

Met nog steeds enige verwondering verhaalt Wiel over het feit dat zowel zijn grootvader (in 1918) als zijn overgrootvader (al veel eerder) door de bliksem zijn gedood. Grootvader Wilhelmus Cornelissen had, toen hij verongelukte, een keuterijtje aan de Zwarte straat, nu de Boskamp, in Vianen. Grootmoeder, van huis uit een Duitse, trok na de dood van haar man met haar gezin naar Plasmolen en bouwde daar met behulp van werkloze Duitse bouwvakkers een huis op de plek waar na verbouwingen

nu restaurant 't Koeskeshuus staat. Wiel ging er als kind nogal eens logeren en werd dan erg verwend. Hij at er pannenkoeken en kreeg iedere keer twee cent als hij naar huis ging. Oma's, vroeger grootmoeders genoemd, mogen kleinkinderen nog steeds verwennen !

Omdat zijn vader wat meer perspectief dacht te vinden in Vianen, is hij met zijn gezin in 1932 verhuisd naar de Koebaksestraat. Het was de bedoeling om bij het kleine aannemersbedrijf een houtzagerij te beginnen, maar de crisistijd en misschien ook wel de dorpspolitiek speelden hem parten. Dan in 1939 maar weer terug naar Cuijk waar het gezin, 4 jongens en 2 meisjes, zich vestigde aan dat stuk van de Katwijkseweg, dat nu deftig het Vorstendom heet. Hij kon aan het werk bij lederfabriek Regouin, samen met Wim Lemmens, de latere fietsenmaker. Hun werk bestond in de laatste oorlogsjaren voornamelijk uit het stelen van steenkool bij de Duitser bezetter, bedoeld om het bedrijf aan de gang te houden.

Na de bevrijding kon Hent aan het werk bij aannemer Louis van Haren in Haps, aan het begin van de Kalkhof. Wiel had zijn eerste onderwijs gekregen op de school in Vianen bij de meesters van Raaij, Vos en Beelen en juffrouw Verhaag. Dat is nogal wat !

Nu moest hij naar de Aloijsiusschool bij frater Theodorus en dat ging hem vlot af. Een paar moeilijke en sobere jaren, aan het eind van de oorlog, ging hij naar de ambachtschool om het timmervak te leren. Op en neer naar Boxmeer, op een fiets met achter een luchtband en voor een massieve band, gesneden uit een oude autoband.

Toen Cuijk in 1944 bevrijd was, waren van meet af aan bouwvakkers erg gevraagd om de wederopbouw ter hand te nemen. Vader Hent besloot zijn oudste zoon wegwijs te maken op 'de bouw'. Er moest brood op de plank komen, en je kon het timmervak ook wel al doende leren.

Alle bouwvakkers kregen van de Winterhulp of het Rode Kruis een dikke blauwe marinejas, met dubbele rug, en met nog dezelfde gammele fiets, maar nu met twee luchtbanden, trok zoonlief van bouwplaats naar bouwplaats, jarenlang.

Hij werkte zodoende onder andere bij aannemer Sjef van de Lockant in Gassel, en hij herinnert zich dat hij daar hele dagen massaal doodskisten maakte voor militaire slachtoffers die herbegraven moesten worden. Zijn baas kon die opdracht uitvoeren omdat hij nogal wat hout had gehamsterd.

Wiel deed intussen een schriftelijke cursus, PBNA want hij wilde eigenlijk wel ondernemer worden.

Op mijn vraag wat hij in zijn vrije tijd zoal deed antwoordt hij vrolijk: “werken, werken, en nog eens werken, en af en toe leren !”. Van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat, en zaterdags tot 12.00 uur.

Omdat hij z’n cursus graag af wilde maken hoefde hij niet op te komen bij de militaire lichting ’50-1, maar kreeg hij uitstel tot ’50-2, het najaar van 1950. Toen kwamen er echter zoveel militairen terug uit Nederlands Indië, dat hij buitengewoon dienstplichtig werd.

Zijn vader vond dat hij bij iedere aannemer wel wat anders kon leren en Wiel is blijven veranderen, van baas naar baas. Onder anderen van Jac Arts naar Harry van den Hoogen, en vandaar naar Tiemstra en vaak weer terug, enzovoort. In zijn hele werkzame leven is hij zodoende wel 32 keer veranderd, totdat hij ‘uitgeleerd’ was.

Toen hij wat ouder werd ging hij toch vaak een kaartje leggen of een potje biljarten bij Wimke Martens in het café aan de Grotestraat waar nu de Griek zit. En passant heeft hij daar met zijn gabbers het hele café verbouwd, en dan niet op de manier die ze tegenwoordig met ‘verbouwen’ bedoelen. Als oud-Vianees, kwam hij ook nogal eens bij de Wiemel waar de broers Wiel en Gerrit Basten de scepter zwaaiden. Op een danswedstrijd al daar zocht hij Nel Theunissen uit als partner. Hij had er stiekem een oogje op. Ze wonnen en kregen als eerste prijs een zak briketten van Basten. Met die briketten trokken ze naar huize Theunissen waar ze door Nel en hem gedeeld werden. Dat was de start van een lang leven dat ze samen ook verder hebben gedeeld.

Anderhalf jaar nadat de briketten opgestookt waren zijn ze in 1956 getrouwd. De bruidegom kocht het huis van zijn a.s. schoonvader, die weduwnaar was geworden voor 5000 gulden. Dat was in de Smidstraat, en samen met zijn bruid verzorgde hij schoonvader in hetzelfde huis tot aan de man’s dood. Ze kregen daar twee kinderen, een zoon en een dochter. Dochter Nelleke trouwde later met de bekende Jan van Cuijkse en Siol voetballer Willem Letemulu die nadien jarenlang in Frankrijk speelde. Nelleke en Willem gaven hem twee kleinzonen en die spelen in de zaal nu weer de sterren van de hemel.

Helaas werd grote Nel ernstig ziek en moest 10 maanden kuren in Dekkerswald. Ook Nelleke werd opgenomen, meer uit voorzorg dan dat er werkelijk iets aan de hand was.

Wiel verkocht zijn huis in de Smidstraat en kreeg van de toenmalige wethouder Aj van Schijndel de kans om een van de nieuwgebouwde huizen op de Galberg (het huidige Cuijk Noord) uit te zoeken. Hij koos voor het huis aan de Robijnlaan waar hij nog steeds, sinds 1964 woont. Zijn vrouw had het daar ook beter naar de zin, meer tussen de mensen.

In het jaar 2000 werd Nel weer ernstig ziek en opgenomen in het ziekenhuis. Tijdens een weekend thuis stortte ze in en op weg naar Boxmeer overleed ze in de auto.

Nu zat Wiel alleen. Tot overmaat van ramp werd hij zelf ook ziek en hij moest een darmoperatie ondergaan die niet zo voorspoedig verliep.

Gelukkig is hij er na een lange herstelfase volledig van genezen.

Hij was zijn hele leven lid van de Houtbond FNV en via deze organisatie op verzoek van Douwe Schaafsma ook bestuurslid van Herwonnen Levenskracht, ontstaan uit de KAB, de katholieke arbeiders beweging, en een voorloper van de huidige (zieken) bezoekgroep in onze parochie.

Sinds meer dan een jaar heeft Wiel gezelschap aan zijn buurvrouw Ankie Klomp.

Het tweetal zoekt met elkaar de gezellige en vrolijke kant van het leven en is daar gelukkig mee. Ze kenden elkaar overigens al wel 25 jaar. Jammer dat ze op de scooter een ongeluk hebben gehad, waardoor Ankie niet zo goed meer op dat ding durft. Het was zo'n vrolijk gezicht, die twee samen onderweg.

Aan het einde van ons gesprek komt de onvermijdelijke vraag wat Wiel denkt

van de toekomst van de kerk. “Dat wordt helemaal niks” is zijn ontmoedigende antwoord. “Of er moet heel veel veranderen. Als we nou nog een ‘bus met priesters’ konden opentrekken !” “Op Zaterdagavond komt er al bijna niemand meer en ’s Zondags kan ik de jeugd niet ontdekken”.

Hij geeft wijselijk geen antwoord op de vraag wat er zou moeten gebeuren. Hij zal het ook wel niet weten !

Al die jaren dat hij parochiaan is van de H. Jozef heeft hij voor de pastoor en de kerk getimmerd waar dat zo van pas kwam. Talloze deuren en kozijnen, maar vooral ook kerststallen zijn door zijn handen gegaan.

Toen ik Wiel op de koffie vroeg zei hij: “Ik ? Ik heb toch niets te vertellen”. Nou, dat hebben we geweten. Veel koffie en een paar jonge klare’s later waren we na drie uur nog niet uitgepraat.

Maar zo gaat dat heel vaak met de gasten op de koffie. En dat maakt het juist zo leuk.

Wiel, het ga je goed. Je verdient het !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.